



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **obec Číčovice**, se sídlem Číčovice 16, Středokluky, zast. JUDr. Tomášem Švecem, Ph. D., advokátem, se sídlem Holečkova 657/29, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) A. F., zast. Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou, se sídlem Údolní 567/33, Brno, II) M. F., zast. Mgr. Karlem Hnilicou, advokátem, se sídlem Lublaňská 6/55, Praha 2, III) H. H., IV) J. H., v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I) A. F. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2013, č. j. 10 A 200/2010 - 67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osobě zúčastněné na řízení I) A. F. **se vrací** soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč, který bude z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacen na účet č. 2100053299/2010 do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 19. 5. 2010, č. j. 079865/2010/KUSK, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a dalších osob a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu Velké Přílepy

(dále jen „stavební úřad“) ze dne 8. 3. 2010, č. j. OVP-0910/2010, sp. zn. Výst.3573/2009-RR. Tímto rozhodnutím stavební úřad na žádost A. a M. F. dodatečně povolil stavební úpravy dokončené stavby rodinného domu č. p. X, na pozemku st. p. 12/1 v katastrálním území Velké Čičovice, pro změnu užívání 1. NP rodinného domu na klub s folklórním programem; stavební úřad současně stanovil podmínky povolení a nevyhověl námitkám žalobkyně a dalších osob.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že stavební úřad se předmětnými stavebními úpravami zabýval od roku 2003 a od roku 2005 řešil dodatečné stavební povolení na tuto stavbu; již tři rozhodnutí stavebního úřadu v této věci byla zrušena. Napadené rozhodnutí označil žalovaný za přesvědčivé a obsahově přijatelné. Konstatoval, že stavební úřad se v napadeném rozhodnutí dostatečně vyjádřil k námitkám předpokládaného zvýšení hluku provozem restaurace vycházející z měření akreditované firmy a kladného stanoviska Krajské hygienické stanice Středočeského kraje, která správně považoval za objektivní způsob doložení, že hlukem z hudebních produkcí nebude narušováno okolní prostředí. Naměřené hodnoty hluku pro denní i noční dobu jsou pod přípustnými limity; byla stanovena podmínka, že v době hudební produkce budou uzavřeny dveře provozovny. Za dostatečné považoval žalovaný vyjádření k parkování autobusů; stavební úřad uložil jako podmínku, že autobusy budou zastavovat minimálně 100 metrů od obytných domů. Také předložení nájemní smlouvy na parkovací a odstavné prostory shledal žalovaný dostatečným. Stavebník v daném případě požádal o dodatečné povolení stavby a prokázal její soulad s veřejným zájmem, proto nebylo nutné rozhodnout o odstranění stavby. Stavební úřad se vypořádal s jednotlivými skutečnostmi, jimiž je veřejný zájem definován; konkrétně posoudil soulad stavby s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavbu a zájmy chráněnými zvláštními předpisy. Zabýval se také dopadem užívání stavby na sousední nemovitosti (hluková studie). Ve schválené územně plánovací dokumentaci je tato podnikatelská činnost přípustná, provoz restaurace není zdrojem hluku překračujícího hygienické limity. Podle vyjádření dotčených orgánů státní správy je zajištěna ochrana životního prostředí i ochrana zdraví a života před účinky budoucího provozu povolené stavby. Žalovaný nezjistil žádné zásadní vady v postupu stavebního úřadu, a proto odvolání zamítl.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 12. 2013, č. j. 10 A 200/2010 - 67, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění soud uvedl, že pro dodatečné povolení stavby je nezbytně nutné, aby stavebník prokázal mimo jiné soulad této stavby s územním plánem; odvolací správní orgán je povinen se plně vypořádat s odvolací námitkou poukazující na rozpor stavby s územním plánem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal námitku žalobkyně o rozporu budoucího provozu stavby se závaznou částí územního plánu žalobkyně. Jako pořizovatel a schvalovatel územního plánu je žalobkyně podle soudu oprávněna nabídnout svůj výklad ustanovení územního plánu. Žalobkyně poukázala na část B.1 územního plánu, podle které podnikatelskou činnost v území lze povolit pouze za určitých podmínek, jež nejsou v daném případě splněny. Hlavní funkcí území je bydlení v rodinných domech; za přípustné využití území se považuje podnikatelská činnost, která nemá vlastní stavby nebo plochy. Naopak nepřípustným využitím území je podnikatelská činnost s vlastními stavbami a prostory; nepovolují se provozovny živností, které vyvolávají dopravu překračující

pokračování

intenzitu běžnou v rodinné zástavbě. Městský soud v Praze konstatoval, že do obce budou přijíždět autobusy s hosty klubu, takže je evidentní, že provozovna bude vyvolávat dopravu překračující intenzitu běžnou v rodinné zástavbě; i parkoviště u č. p. X se nachází na území, na které se vztahují uvedené podmínky územního plánu. Požadavek, že autobusy budou zastavovat minimálně 100 metrů od rodinných domů, není realizovatelný (parkoviště uvnitř obce) a nezohledňuje skutečnost, že doprava hostů autobusy znamená, že se nejedná o drobné podnikání provozované uvnitř rodinných domů ve smyslu požadavků územního plánu. Posouzení souladu povolované změny stavby s územním plánem je nezbytnou podmínkou pro dodatečné povolení stavby. Stavebníci tento soulad nejen neprokázali, ale předložením nájemní smlouvy na parkování autobusů potvrdili, že jejich podnikatelská činnost vyžaduje vlastní další plochy (parkování autobusů), čímž nepochybně dojde k zatížení území dopravou překračující intenzitu běžnou v rodinné zástavbě. Podnikání v dané provozovně tudíž překračuje povolené využití území stanovené územním plánem. Žalovaný nezkoumal soulad stavby s územním plánem, proto nelze přisvědčit ani jeho závěru, že v řízení byl prokázán soulad s veřejným zájmem. Rozhodnutí žalovaného proto bylo nutné zrušit jednak pro vadu řízení, kdy se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou nesouladu stavby s územně plánovací dokumentací, jednak pro nedostatek opory skutkových zjištění pro splnění podmínky ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Soud podotkl, že v případě řízení o dodatečném povolení musí stavebníci splnit shodné podmínky jako při povolování stavby nepostavené, a dodal, že argumentace jinými restauračními zařízeními v téže obci nemá žádnou relevanci. Soud uzavřel, že žaloba je důvodná, a podle § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku podala osoba zúčastněná na řízení I) A. F. (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel namítal, že soud nesprávně posoudil právní otázku souladu dodatečně povolených stavebních úprav s územním plánem žalobkyně. Stěžovatel odmítl názor soudu, že jeho podnikatelská činnost porušuje podmínku územního plánu, podle které nesmí mít vlastní stavby nebo plochy. Zdůraznil, že jeho podnikatelská činnost je provozována výhradně v jeho rodinném domě č. p. X a rovněž parkování vozidel zákazníků je zajištěno v souladu s územním plánem. Ze skutečnosti, že s provozováním podnikatelské činnosti souvisí parkování zákazníků na vyhrazených plochách, nelze dovozovat rozpor s územním plánem (plocha pro parkování není součástí provozovny, ani plochou podnikatelské činnosti). Stěžovatel zpochybňoval také závěr, že provoz a parkování autobusů s hosty klubu (restaurace) vytváří dopravu překračující intenzitu běžnou v rodinné zástavbě. Autobusy přivázející hosty do klubu vůbec neprojíždějí územím vymezeným jako „nizkopodlažní bydlení venkovského typu“, ani v tomto území neparkují; autobusy v souladu s dodatečným stavebním povolením zastavují 100 metrů od obytných domů a po výstupu hostů odjíždějí parkovat na vyhrazenou plochu, která se nachází v části „smíšené venkovské bydlení“, kde je odstavování vozidel na vyhrazeném pozemku přípustné. Stěžovatel popřel argument soudu, že se parkoviště nachází uvnitř zástavby rodinných domů, a dodal, že je situováno v areálu bývalého zemědělského družstva, kde parkují i zemědělské stroje a další vozidla. Autobusy přijíždějí do obce maximálně jednou denně po stejné silnici jako autobusy linkové dopravy, je proto vysoce sporné, zda vyvolávají dopravu překračující intenzitu

běžnou v rodinné zástavbě. Stěžovatel shrnul, že stavební úpravy jsou v souladu se všemi relevantními podmínkami územního plánu.

Stěžovatel dále namítal nesprávnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, pokud jde o závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Jeho nesprávnost spatřoval v chybném vyhodnocení stavebních úprav jako odporujících územnímu plánu. Městský soud v Praze sice shrnul obsah námítky žalobkyně, neuvedl však, jak se žalovaný s touto námitkou vypořádal, a nezdůvodnil, proč v kontextu odvolacích námitek považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. K tomu stěžovatel odcitoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 7/2008 - 116, a ze dne 17. 7. 2013, 3 AOs 2/2012 - 50. Upozornil na zásadu, že míra konkrétnosti vypořádání námítky závisí na míře konkrétnosti samotné námítky. Žalovaný na námítky žalobkyně adekvátně reagoval, odkázal na podklady, které je vyvracejí. Stěžovatel označil za nedůvodné, odporující principům ochrany práv nabytých v dobré víře a proporcionality zásahu orgánů veřejné moci do těchto práv, pokud je rozhodnutí žalovaného zrušeno jen proto, že vypořádání odvolacích námitek mohlo být podrobnější a přesnější. Doplnil, že dne 6. 10. 2010 nabylo právní moci rozhodnutí, jímž stavební úřad povolil užívání předmětných stavebních úprav. Stěžovatel dále odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalobkyně, žalovaný, ani osoby zúčastněné na řízení II) - IV) se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *„[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“* Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *„[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“*

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami směřujícími proti závěru Městského soudu v Praze o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tento závěr označil stěžovatel za nepřezkoumatelný [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] a nesprávný [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

pokračování

Stěžovatelem namítanou nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů Nejvyšší správní soud nezjistil. Městský soud v Praze totiž v napadeném rozsudku vysvětlil, v čem spatřoval naplnění podmínek pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu byla především skutečnost, že se žalovaný nevypořádal se stěžejní odvolací námitkou žalobkyně zpochybňující soulad dodatečně povolené změny stavby s územním plánem obce. Tento závěr je z napadeného rozsudku seznatelný, proto nelze Městskému soudu v Praze vytýkat nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů.

Vzhledem k tomu, že závěr o nedostatku důvodů rozhodnutí žalovaného shledal Nejvyšší správní soud přezkoumatelným, přistoupil následně k posouzení jeho správnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, z jakého důvodu považuje skutečnosti přdestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010 - 53, případně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109; obdobně též rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 - 23).

Rozhodnutí, v jehož odůvodnění správní orgán nevypořádá všechny námitky účastníka řízení nebo uvede toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí. Tyto vady nelze zhojit vyvrácením námitek ve vyjádření k žalobě nebo v kasační stížnosti proti zrušovacímu rozsudku soudu prvního stupně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, *www.nssoud.cz*, „[n]evypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]“

Žalobkyně ve svém odvolání mimo jiné upozornila na rozpor budoucího provozu stavby se závaznou částí územního plánu. Poukazovala na to, že podnikatelská činnost nesmí negativně ovlivňovat sousední pozemky a nesmí mít vlastní plochy. Této podmínce v daném případě podle názoru žalobkyně odporuje nárazově zvýšený provoz autobusů, který nelze srovnávat s veřejnou dopravou, a existence plochy pro jejich parkování.

Nejvyšší správní soud ve shodě s Městským soudem v Praze shledal, že se žalovaný touto námitkou řádně nezabýval a argumentaci žalobkyně v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyvrátil. Žalovaný pouze obecně konstatoval, že zhodnotil stavbu a důsledky jejího užívání ve smyslu relevantních ustanovení územního plánu daného území, aniž uvedl, jaké z tohoto zhodnocení vyvodil závěry a proč jsou podle jeho názoru úvahy žalobkyně nesprávné. Za vypořádání předmětné námitky nelze považovat ani argumenty

žalovaného, který označil za dostačující předložení nájemní smlouvy na parkovací a odstavné prostory a podmínku stavebního úřadu, že autobusy budou zastavovat minimálně 100 metrů od obytných domů. Tyto argumenty totiž nemají žádnou spojitost s namítaným rozporem dodatečného povolení stavby se závaznou částí územního plánu.

Vypořádání předmětné námitky je přitom nezbytné z hlediska posouzení, zda jsou splněny podmínky pro dodatečné povolení stavby upravené v § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení *„[s]tavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení“* (podtržení doplněno soudem).

S ohledem na skutečnost, že žalovaný nevypořádal předmětnou námitku žalobkyně vůbec, není relevantní tvrzení stěžovatele, že míra konkrétnosti vypořádání námitek závisí na míře konkrétnosti samotné námitky; stěžovatelem citovaná judikatura týkající se těchto otázek proto nemá pro projednávanou věc význam. Stěžovatel se mylí, pokud se domnívá, že žalovaný na námitky žalobkyně reagoval adekvátně, neboť prostým porovnáním obsahu odvolání žalobkyně a napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že předmětné námitky nenašly v odůvodnění rozhodnutí žalovaného žádnou odezvu.

Stěžovateli nelze přisvědčit ani v jeho názoru, že rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno jen proto, že vypořádání odvolacích námitek mohlo být podrobnější a přesnější. V daném případě totiž nejde o podrobnost či přesnost, nýbrž o absenci příslušné části odůvodnění. Zrušením rozhodnutí tak nemohlo dojít k porušení principu ochrany práv nabytých v dobré víře, ani k neproporcionálnímu zásahu soudu do těchto práv.

Lze tedy shrnout, že žalovaný se nevypořádal se stěžejní odvolací námitkou žalobkyně, tudíž bylo povinností Městského soudu v Praze napadené rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Výrok napadeného rozsudku, jímž bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení, je proto správný.

K námitce stěžovatele, že stavební úřad již pravomocně povolil užívání dodatečně povolených stavebních úprav, Nejvyšší správní soud poukazuje na svůj rozsudek ze dne 14. 5. 2008, č. j. 3 As 11/2007 - 92, podle kterého *„[e]xistence kolaudačního rozhodnutí nebrání v postupu správního orgánu v řízení o nařízení odstranění stavby podle § 88 odst. 1 stavebního zákona ...“*. Povolení užívání stavebních úprav proto nemůže být překážkou zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se dále věnoval námitce stěžovatele, že nesprávnost závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného vychází z chybného vyhodnocení stavebních úprav jako odporujících územnímu plánu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká, že Městský soud v Praze v odůvodnění napadeného rozsudku nevhodně

pokračování

směřuje úvahy a argumentaci týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného s věcným posouzením závěrů v tomto rozhodnutí obsažených. Tento nedostatek nicméně nedosahuje takové intenzity, aby mohl mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku a odůvodňoval jeho zrušení.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2003, č. j. 7 A 38/2001 - 37, publ. pod č. 127/2004 Sb. NSS, platí, že „*[r]uší-li soud rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.], nemusí se zabývat správností právního posouzení věci.*“ Tento právní názor později modifikoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, podle kterého „*[r]ozsah provedeného přezkumu musí nalézt odraz v písemném odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu ... Důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] dán i toliko ve vztahu k některým z nich. Ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky krajský soud přezkoumá vždy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci.*“ Podmínkou pro věcné přezkoumání některých závěrů rozhodnutí správního orgánu, které soud ruší pro nepřezkoumatelnost, je jejich oddělitelnost od té části rozhodnutí, jež byla shledána nepřezkoumatelnou.

V projednávané věci shledal Městský soud v Praze nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů v tom, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou žalobkyně týkající se rozporu dodatečného povolení stavby se závaznou částí územního plánu obce. Za dané procesní situace nebyl oprávněn tutéž (neoddělitelnou) otázku posuzovat věcně a nahrazovat chybějící úvahy a argumentaci správního orgánu úvahou vlastní. Podle názoru Nejvyššího správního soudu proto Městský soud v Praze pochybil, pokud věcně zkoumal soulad dodatečného povolení stavby s územním plánem žalobkyně a v této souvislosti vyslovil, že závěry žalovaného jsou v rozporu se správním spisem a nemají v něm oporu [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], neboť tak neoprávněně zasáhl do kompetence správního orgánu. Zjištěné pochybení však nemá vliv na správnost a zákonnost závěru Městského soudu v Praze o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, a nemůže tak být ani důvodem pro zrušení napadeného rozsudku.

Jednotlivými námitkami stěžovatele zpochybňujícími právní posouzení souladu dodatečného povolení stavby s územním plánem se Nejvyšší správní soud blíže nezabýval, neboť Městský soud v Praze nebyl oprávněn se k těmto otázkám vyjadřovat a ani Nejvyšší správní soud nemůže svými úvahami nahrazovat chybějící odůvodnění rozhodnutí žalovaného. To ostatně nepřísluší ani stěžovateli, který se pokusil suplovat nedostatečnost odůvodnění správního rozhodnutí v první části kasační stížnosti. Správnost a relevanci jednotlivých argumentů žalobkyně a stěžovatele musí nejprve samostatně (bez ingerence soudu) posoudit žalovaný, který následně své úvahy popíše a závěry řádně zdůvodní v rozhodnutí o odvolání; teprve poté, bude-li toto rozhodnutí přezkoumatelné, se mohou k předmětným otázkám věcně vyjádřit soudy rozhodující ve správním soudnictví.

Pouze na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že žádost o dodatečné povolení stavby byla podána dne 6. 9. 2005, tedy v době účinnosti zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů. Správní řízení se proto podle § 179 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dokončí právě podle zákona

č. 71/1967 Sb. Městský soud v Praze tudíž nesprávně vytkl žalovanému porušení ustanovení § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., které se na projednávanou věc nevztahuje.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že Městský soud v Praze rozhodl správně, pokud podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Zjištěná pochybení Městského soudu v Praze nemají vliv na správnost a zákonnost tohoto závěru, proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2013, č. j. 10 A 200/2010 - 67, zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

O návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť případný odkladný účinek by trval jen do právní moci rozhodnutí o věci samé (srov. § 73 odst. 3 ve spojení s § 107 s. ř. s.), které Nejvyšší správní soud vydal bez zbytečného odkladu po obdržení kasační stížnosti a nezbytném poučení účastníků řízení. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud o odkladném účinku nerozhodl, nevznikla stěžovateli povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud proto podle § 10 odst. 1 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, vyslovil, že se stěžovateli zaplacený soudní poplatek vrací. Soudní poplatek se vrací na účet, ze kterého stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu zaplatil poplatek za řízení o kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v tomto řízení procesně úspěšný, žalobkyně ani žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadovali, proto Nejvyšší správní soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Osoby zúčastněné na řízení nemají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim Nejvyšší správní soud v tomto řízení neuložil žádnou povinnost a tyto osoby ani nepožadovaly přiznání náhrady nákladů řízení z důvodů hodných zvláštního zřetele.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu